

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hímelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a

TAVASSZAL.

Nemrégén még a fák és bokrok ágai kopáran meredeztek felfelé, a verebek fázósan ugráltak az utca kövezetén, az emberek dideregvé siettek a munkájuk után s szinte ránehezedett mindenkire a borús, ólomszürke napok sora.

Ma már minden megváltozott. A nap meleg sugarainak csalogató hívására kipattantak a rügyek, kizöldült a fű, a madarak élénk csicsergése hallatszik, egymásután nyílnak ki a virágok s aki teheti, örömmel siet az enyhe levegőre, hisz minden csupa élet, csupa mosoly, derű és vidámság.

Mennyi felüdülést, örömet nyújt a természet a számunkra! Te mit nyújtasz azok számára, akik között élsz? Felvidülhet, aki reád tekint, vagy pedig megborzad a benned uralkodó halál láttára? Az élet Fejedelme lehajol hozzád s kész segíteni rajtad. Gyógyító kezét a fájó pontokra teszi. Megtisztít, eltávolítja a bűn-baktériumok százait és ezreit az életedből. Engedd, hogy elővegye a kését s kivágja az elhalt részeket. Nem baj, ha fáj az ó-emberednek. Ne sajnáld odaadni, ami szemét és pozdorja. Szerető kezek végzik a műtétet. Az Úr a javadat keresi. Mindennél drágább és fontosabb előtte a lelked.

A halálból élet támad. Nálad is. S olyan lesz a lelked, mint a megöntözött kert, amely mindenki számára áldást és felfrissülést jelent.

I. I. dt.

Szabaddá tett!*

Mert a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől.

Róma 8:2.

Természettől fogva a bűn és halál törvénye alatt vagyunk. Mit jelent ez? A törvény megkötöző hatalom; a bűn törvénye kényszerítő ösztön. A bűn törvénye így hangzik: vétkezned kell. Ez alatt a törvény alatt áll a természeti ember.

És mégis él mindannyiunkban a vágy a szabadság után. Szeretnénk menekülni a kényszer alól.

Mit tesz a legtöbb ember, amikor észreveszi, hogy a bűn törvénye fogva tartja? Fogadásokat tesz, megigéri önmagának és másoknak: ez, vagy az a bűn többet nem fog előfordulni. Mi lesz ezekből a jószándékokból? A közmondás szerint: »A pokol tornáca jószándékokkal van kikövezve«. Ez igaz. Elhatározhatjuk a legkomolyabban, hogy valamely bűntől tartózkodni fogunk, de nincs erőnk véghezvitelére. Aki még azt hiszi, hogy a jó szándék segít, az még nem tapasztalta, mit jelent Istentől eltávolodva élni. Emberi fáradozásunkkal soha nem tudunk nyomorúságaink fölött úrrá lenni. És mégis bármennyire hiábavaló, újra és újra megkíséreljük. Jó szándékokkal, erős elhatározások által szeretnénk a büntől szabadulni. Az ember összeszedi magát és igyekezni akar.

Egy bibliaórán megkérdezték, hogy meddig segít a jószándék. Valaki azt felelte: »A legközelebbi alkalomig.« Hogy ez a következő

* Egy fejezet Modersohn Ernő: »Isten gyermekeinek szabadsága« című könyvéből.

alkalom közel van, vagy távolabb esik, nem változtat a lényegen. Hogy eljön, annyi bizonyos.

Ezen az úton nem menekülhetünk meg a büntől, nem szabadulhatunk a kényszer alól. Nem tapasztaltad-e elégszer? Hányszor elhatározad már: nem bosszankodom többet! Segített, hogy ezt elhatározad? Vagy pedig azt mondtad: nem izgatom fel többet magam. Igyekezni akartál. Segített rajtad? Nem azt kellett-e mondanod talán nagyon rövid idő múlva megszegyenülten: már megint!?

Hányan szenvedtek hajótörést, kudarcot, amikor a saját erejük-ből küzdöttek! Végül felhagytak a reménnyel: úgysem segít semmi! Te is elcsüggedtél? Te is leverettél és kétségeskedel? Nézd meg még egyszer a mi Igénket. Pál apostol azt vallja ebben az Igében, hogy a bűn törvényétől szabaddá lett.

Bizonyosan láttál már olyan tölgyfát, amely télen át is megtartotta száraz lombját. Hiába zúgott a novemberi szél, s akarta leszakítani erőszakkal a hervadt levelet. De jött a tavasz, életet adó napsugarával. Jött az új hajtás és kiszorította, lelökte a száraz leveleket.

Ha urrá akarsz lenni a holt cselekedeteken, tárd ki szívedet az Istentől való új élet előtt. S ha az új élet munkálkodik benned, úgy a régi cselekedetek, miként a megszáradt levél a fáról, hullanak majd le rólad is. Értéktenné lesz előtted az, ami eddig megkötözve tartott.

A törvény nem segíthet, de a kegyelem igen. Oh, nyilj meg Isten kegyelme előtt, az új élet előtt! Eddig vétkezned kellett, most már nem. Ha az új élet törvénye alatt vagy, akkor nem kell felizgatnod magad, nem kell haragosnak, ér-

Értesítés!

Örömmel hozzuk kedves Olvasóink tudomására, hogy a „Fénysugarat” a következő számtól kezdve kibővítve küldhetjük előfizetőinknek, amennyiben a „Kis Harang” című gyermeklapunkat mellékletként hozzácsatoljuk. Kérjük, hogy ezen újítást szeretettel fogadni szíveskedjenek. Az a célunk, hogy gyermeklapunk minél több helyre eljusson s olvasótábora megnövekedjék. A „Kis Harang” ezen változás által nem szűnik meg önálló gyermeklap is lenni, előfizetési ára marad egy évre 1 pengő, csoportos küldésnél 80 fillér. Kérjük olvasóinkat, hogy gyermekismerőseik és rokonaik között erre előfizetőket szerezni szíveskedjenek. Szülők, nagyszülők, keresztszülők milyen szép ajándékot adhatnak és milyen nagy, örömet szerezhetnek egy-egy „Kis Harang” előfizetéssel. A gyermeknek is szüksége van arra, hogy az üdvösségre vezető úttal már korán megismerkedjék. „Engedjétek hozzám jöni a gyermekeket!” (Márk 10:14.) Ennek a szolgálatában áll a „Kis Harang” is.

A „Fénysugár” előfizetési ára a „Kis Harang” melléklete ellenére sem emelkedik, hanem ezután is 4'50 P. Kérjük azonban, hogy aki már a „Kis Harang”-ra is előfizetett, ezen összeget a lapra adománynak hagyni, s ha módjában áll, adományaival továbbra is támogatni szíveskedjék.

Minden kedves Olvasónkra Isten áldását kérjük.

Budapest, 1938. március 15.

A „Fénysugár” kiadóhivatala.

zékenynek lenned; nem leszel rabszolgája saját kívánságaidnak. Boldogan vallod: »A Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem.«

Más törvény alá kerülsz, Krisztus törvénye alá. S Ő vezetni fog majd Szentlelke által.

Igénkben nem az áll, hogy a Lélek törvénye szabaddá tesz majd bennünket, hanem: szabaddá tett. Szabadok lettünk Jézus Krisztus váltságshalála által. Csak hinnünk kell azt, hogy Krisztus mindent elvégzett. Isten gyermekei közül sokan vannak megkötözve különféle bűnök által. Így imádkoznak: »Uram, szabadíts meg!« És megkötözöttek maradnak. Ezen az úton nem juthatunk célhoz. Ha valaki így imádkozik, azt juttatja kifejezésre, hogy a váltság még nem történt meg. Ez nem igaz. Krisztus a kereszten azt mondta: »Elvégeztetett!« A váltság munkája tökéletes. Várjuk az Urtól azt, amit tulajdonképen Ő vár mitőlünk. Várunk Tőle megváltást, Ő pedig várja, hogy higgyünk az elvégzett váltságban. Ne várd az Urtól, hogy megszabadítson, hanem hidd el végre, hogy Ő már megszabadított. Nem az Uron múlik, hogy meg vagy kötözve, hanem rajtad és a hiteden. Nincs megváltásra szükséged — mert megváltott vagy. Csak hinned kell! Először hinni és azután tapasztalni fogsz.

Szabaddá lettél? Azt jelenti ez, hogy többet nem vétkezel? Óh, nem! Semmiképen nem. Megtörténik, hogy vétkezünk, de nem kell, hogy vétkezzünk! Halld az örömmüzenetet, nem kell a saját éned rabszolgája lenned, s engellemelkedni a bűnnek. Bátran iheted: »A Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és halál törvényétől.«

Áldott legyen az Isten, azért a csodálatos szabadulásért, melyet a kereszten szerzett meg. Áldott legyen az Isten ezért a dicső váltságért! A szabadságért!

A gutaütött.

Márk 2:4.

Tavaszdodik. Virágok fesledeznek. De a nagybeteg kinyitörte arcán nem feslenek virágok.

Más asztalán élet kenyere, kincse... Az övén csak a meggyógyulni vágyás tanakvó tégelyei.

»Tán így, tán úgy« — emberek sokadalma...
»Tán ma, tán holnap« — biztató igéi...
Hiába. Mindhiába.

De most: valaki napsugárözveve jön a tavaszból tele élethittel, felsarjadó reménnyel.

Félresöpör minden tétova tégelyt,
— »Tán így, tán úgy« — emberek szétriadnak —

Csak egy a lehetőség.

Csak egy, de van! Poros falusi utcák sorain erre jár, már messze sincsen.
»Oda kell jutnod Hozzá!«

»Készülj, siess!« Ő, fellobogó szemmel, hogy küldené minden gyermeke, híve:
»Jaj, míg közel a Mester!«

De béna lábnak minden közel távol. Béna karok azt a mentő kegyelmet se tudják megragadni.

Mit néztek hát, mit álltok tétovázva? Fiai, mind, akiknek drága, kedves! Vigyük, ha nem tud járni!

Nehéz? Legyen. Akadályok? Lehetnek. Nekünk vinnünk kell és álljon akármi életmentő útunkba.

Legyen távolság, eltikkasztó hőség, legyen emberek áthatolhatatlan, sötétlő sokasága:

Mi, hogyha kell, megbontjuk a tetőt is és úgy bocsájtjuk a Mester elébe szerette betegünket!

Edes hazánk, csillanjon fel szemedben élet, erőnek kialudt reménye:
Megbontjuk a tetőt is!

Való? Vagy álom? Vágyak véges álma?
S nem igaz, csak a »Talán így...
talán úgy...
Tán ma... tán holnap«...?

T. E. d. p. t.

Biblia vagy pedig revolver?

Fiatal egyetemi hallgató feküdt a kórházi ágyon súlyos betegen. Erős fülfájása volt. Otthon egy jóbarátja segíteni akarva, kifecs-kendezte a fülét. Azonban a jó-tékony fülolaj helyett vigyázat-lanságból mérget használt. Követ-kezménye a koponyaüreg gennyese-sedése lett. Rettenetesen szenved-tett.

Amikor felkerestem, örült láto-gatásomnak. Halottfehér arcán halvány mosoly jelent meg. El-mondta az esetet. Majd kihúzta az éjjeli szekrény fiókját. Egymás mellett feküdt ott a Biblia és egy revolver. Remegő hangon sutto-gta: »A kettő közül egynek győzni kell! Mostani nyomorúságomból nem tudok más kivezető utat.«

A Biblia győzött. Ez az ifjú ott a betegágyán szembenézett az ö-rökkévalósággal. A halál elvesz-tette előtte félelmét. Most már tudta, hogy Krisztus él és ő is élni fog.

Egy másik ifjú nem régen ha-sonló lelki gyötrődései miatt ke-resett fel. Könnyíteni akart a lel-kén. A szenvedélynek, megkötö-zöttségnek, testi nyomorúságnak micsoda özöne tárult elém! A lát-szólag jómegjelenésű fiatal ember a bűnnek legnagyobb mélységeit járta már meg. Szinte az utolsó állomáshoz érkezett. 18 éves volt, de máris megelégelte az életet. Megmutattam néki a szabadulás útját. Azt az utat, ahol bűnbánat, Isten s ember előtti bűnvallás ál-tal Jézus Krisztushoz mehet. El-váltunk. Búcsúzásnál azt mondta: »Ha ez az út nem hozza meg szá-momra a remélt szabadulást, a-pám revolverét veszem elő.« Rit-kán éreztem úgy szolgálatom fe-lelősségteljes voltát, mint ebben az órában. Öt nap mulva ismét fel-

keresett. Nem szólt semmit, de én megértettem. »Ferenc, ragyogó szemed elárul mindent. Békessé-get, bocsánatot nyertél Jézus Krisztus vére által.« »Igen, ezt jöttem megköszönni önnek!«

Több levele fekszik íróasztalo-mon. Ezek a levelek sok harcról, leverettetésről szólnak, de a küz-delem vége — győzelem. Most boldogan jár Megváltójával a kes-keny úton.

Miért beszéltem el ezeket a tör-téneteket? Bizonyosság akar lenni arról, hogy Jézus Krisztus sza-baddá tehet. Biztatni akar arra, hogy te is megpróbáld. Szeretném hívni a fáradtakat, gyengéket, ehhez a Megváltóhoz. Legyen bá-torságod Igéjére támaszkodni, s meglátod győzni fogsz te is — bármily gyenge vagy — a bűn felett.

Isten ujjá.

Szorgalmas munkás, de teljesen istentelen tüzoltó élt egyik nagy városban. Apja, aki vallásos, hívő ember volt, naponkint olvasott há-zanépeinek a Bibliából egy-egy fe-jezetet. A fiú gyakran kigúnyolta. Ilyenkor az öreg édesapa mutató-ujját felemelve azt szokta mon-dani: »Isten nem csúfoltatik meg.« De a sötét, megkeményedett szív-be az Ige magva nem hullhatott bele.

Egyik reggel nagy tűz támadt. A mi tüzoltónk azt a megbizást kapta, hogy egy égő támaszfalat döntson le. Miközben nekilátott a munkának, az égő fal rázuhant és maga alá temette. Kórházba szállították. Amikor eszméletre tér s ágya mellett diakonissza testvér pillantott meg, azt mondta: »Sze-retnék megtérni, segítsen!« Ezek voltak az istentagadó, istenkáromló ember első szavai. Abban a pil-

lanatban, amikor az égő fal reáesett, világosan hallotta lelkében a figyelmeztetést: »Isten nem csúfoltatik meg.« — »Ha Isten életben tart, más leszek« — határozta el.

A csúfolódó legyőzetett, hazatalált az elveszett bárány.

A szív mélyében.

A gonosz szívünkben fészkel, mondja az Ur Jézus. Ha még oly gyakran megmossuk is a kezünket, ha még oly nagy gondot fordítunk is arra, hogy külsőleg tiszták legyünk, a tisztátalanság, a szenny, szívünk mélyéből fakad. Ezért olyan fontos, hogy tiszta szívet nyerjünk. Szívet, amely ment minden gonosztól, bűntől, amely természetétől fogva hozzátapadt.

Tiszta szívet csak *egy* Valaki teremthet. Mindenki más csak próbálkozik és kísérletezik. De Jézus valóban új, tiszta szívet teremt.

Mindig előre!

Ugy fussatok, hogy elnyerjétek!
(I. Kor. 9:24.)

Amikor a híres orosz tábornok, Suworow meghalt, koporsóját hadseregének tisztjei ahhoz a kápolnához szállították, ahová temetni akarták. De az ajtó szűk volt s belülről hangzott feléjük: »Vissza! A tiszték erre azt felelték: »A tábornok úr sose hátrált meg!« Kardot rántottak s széjjelverték a falat, hogy a bejárat kiszélesedjen.

A mi jelszavunk is ez legyen: Sohasem meghátrálni! Mindig előre az Ur erejében, hogy a győzelmi koronát elnyerhessük!

Mit tart magáról az ember?

A régi görögök, dacára kifejezésteljes nyelvüknek, nem ismer-

ték ezt a szót »emberiség«, mert előttük mindenki, aki nem görög volt, más fajtához tartozott — barbár volt. — A rómaiak megvetették azokat a népeket, amelyeket legyőztek. Servius kijelentette, hogy a legcsúnyább és legoktalanabb áru a rabszolgapiacnak — azok, akik Angliából jöttek. — A perzsa sah ma is »a világegyetem középpontja« címet használja. — A kínaiak országukat a világ közepének tartják. Vagyis ez azt jelenti, hogy ők a középpontban vannak, mi pedig valahol távol, a széleken. Mindennapi nyelvükben is a külföldit csak »idegen ördög« névvel illetik. — A japánok azt hiszik, hogy ők egyenesen a mennyből szálltak alá s országuk »mennyei birodalom«. — Afrikában a hottentották magukat tökéletes embereknek tartják. Az eszkimók magukat »az« embernek tekintik. Az Egyesült Államok lakói hazájukat Isten tulajdon országának mondják. — Nagyon komoly beszélgetésem volt egy angol férfivel. Beszélgetésünk végén kijelentette: »Nem is gondolunk arra, hogy velünk bárki is összehasonlítható volna. Angliával egy vonalba helyezni nem lehet egy országot sem.«

Mit mond Isten Igéje?

»Mert nincs különbség, mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül. Megigazulván ingyen, az Ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által.«

Aki megízlelte már a mennyei örömet, annak a világ öröme keserűvé válik. Ha egy pillanatra láthatnánk Isten dicsőségét, úgy egyszerre elfelejtenénk az egész világot. Istent látni élet és üdvösség.

KÜLMISSZIÓ.

Steybe misszionárius okt. 29-i le-
veléből:

»A rizsaratás hónapja, a szeptember, nagyon békességes volt a wukangi körben, de az október rablóveszedelmekkel volt tele. Mindemellett feleségem és leányom 11 napig voltak vidéki úton, magam pedig 18 napig. Új meg új hírek keringtek rablásokról, gyilkosságokról, de bennünket mindig békességes úton vezetett az Ur; bizonyosan angyalok kísérték.

Fáradt, ingadozó lelkeket, fiatal keresztyéneket segíthettünk talpra, erősíthettünk meg. Gintsupu külállomásunkon az Ur nagyon a szívére helyezte feleségemnek álmatlan éjjeli órákban egy Yang nevű keresztyén súlyos beteg fiát. Az öreg édesapa tavasszal kereszteskedett meg s könnyek között, de úgy látszott eredménytelenül imádkozott a fiáért. Két hónapja súlyos betegen feküdt a fiú, fájdalmai az elviselhetetlenség fokozódtak. De közben meglágyult a szíve talaja. Amikor másnap fölkerestük, alázatosan, hálásan fogadta az Evangéliumot, szegény, meggyötrött szívére nyugalom szállt s 50 kínos éjszaka után először tudott békésen aludni. Következő nap már azt kérték, tart-sunk náluk házi összejövetelt, s a beteg így szólt: »Ha élek, ha halok, most már Jézushoz tartozom.« Bibliái mondásokat, képeket erősítették a falra. Felesége is egytértett ve'le. Amikor 14 nappal később ismét azon a falun vitt át az útam, kért, hogy kereszteszem meg. Békességesen feküdt, összekulcsolt kezekkel. S körülbelül negyedórával a keresztség után csendben hazaérkezett. Nekem másnap tovább kellett utaznom, de

wukangi prédikátorunk segítségére volt a helyi prédikátornak, Tengnek, a keresztyén temetésben. (Ez volt az első abban a faluban.) Milyen gazdag vigasztalást nyert az öreg édesapa.

Az Ur adott kegyelmesen nekünk egy kínai barátot, aki nagyon szívére vette wukangi munkánk kiterjesztését. »Csak nyissanak új vidéki állomásokat« — mondta. »A költségeket viselem.« Így nyithattunk november első felében Svedongdjaóban és Gvansinrben új állomást.

Fan úr, a missziói állomás volt árvája, mint orvos és gyógyszerész telepedett le 1936 elején a városban. Kedves fiatalember, de gyenge a világ kísértéseivel szemben. Szeptember 29-én feleségül vett egy pogány leányt, aki még sohasem volt a gyülekezetben. Kértek, hogy tartsak napfelkeltekor áhitatot a házukban, meg is tartottam Ruth 1:16 alapján.

Áhelyett, hogy nagy lakzít csapatok volna, tíz dollárt adott át nekem a fiatal férj. Felét az egyház pénztára kapta meg, felét szegény keresztyének között osztottuk szét. Remélem, kínai híveink közül más lakodalmasok is követik majd példájukat. Az a szokás itt, hogy a fiatal asszony menyegző után három napig otthon marad, s fogadja a vendégeket. De most női összejövetel volt a menyegzőt követő napon. A férj jár az összejövetelre. Törje meg most a fiatal asszony a szokást? Mit mondana Jézus? Bizonyosan azt, hogy azonnal jöjjön. Elmentem a fiatal házassokhoz s megbeszéltük a dolgot. A férj úgy döntött, hogy kezdjen el azonnal az összejövetelekre járni a felesége. Az első lépés megtörtént, az asszony eljárt, tegnap is itt volt. Ki imádkozik Fanné megtéréséért?»

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Márc. 17. Luk. 18:31—43. Jer. 6:1—10. Ján. 11:47—57. Milyen nagy igazságot mondott ki Kajafás — persze az ő gondolata szerint egészen más értelemben — ezekkel a szavakkal: »jobb nekünk, hogy egy ember haljon meg a népért, és az egész nép el ne vesszen«. Bizony, ha Jézus meg nem halt volna értünk, mindnyájan elvesztünk volna, bűneink büntetéseképpen. De Ő meghalt és feltámadott, s azóta folyvást gyűjtögeti a maga népét, míg majd eljö velök együtt teljes dicsőségben. S ezt meg nem akadályozhatják a mai idők farizeusai és összes hiteltelnei sem.

Márc. 18. Luk. 19:1—10. Jer. 7:1—15. Ján. 12:1—11. A meghalt és feltámasztott Lázár látása sokakat odavonz a bethániai kis házba. De nem mindenkit visz oda tiszta lelki vágy, sokakat csak a kíváncsiság, sőt vannak, akiket a rosszakarat. Ezekre a különböző lelkekre különböző benyomást tesz az a jelenet is, amelynek ott most szemtanui lehetnek, a Mária hódolata Jézus előtt. Milyen benyomást tesz rád, ha egy lélek meghódol Jézus előtt? Örvendesz-e néki és követed-e a példáját? Vagy gúnyolódol és vádaskodol? Mert egészen közönyös nem maradhatsz.

Márc. 19. Luk. 19:11—27. Jer. 26:1—15. Ján. 12:12—19. A kettéválás mindig szemmel láthatóbbá lesz. Az egyik rész ünnepel és áldja Izrael Kiráját, az Ur Jézust; a másik rész annál nagyobb irigységgel és dühvel telik el szívében, egyre erősödik az elhatározás, hogy Jézust el kell tenni láb alól. Így van ez ma is. Vele, vagy Ellene. Melyik részen vagy te?

Márc. 20. Luk. 11:14—28. Ef. 5:1—9. Luk. 9:51—56. I. Pét. 1:13—16. Ján. 12:20—24. Míg a saját népe között annyian vannak, akik ellene támadnak Jézusnak, addig a pogányok közt már fölébred a vágyakozás Őutána. Ezek már látni akarják Jézust. S Jézus szeméi előtt feltárul a nagy munkamező, az egész világ, amelynek meghódítása az Ő dicsősége. De föltárul előtte az út is, amelyen ez a dicsőség nyilvánvalóvá lesz. A gabonamag útja ez: alászállni a sötétbe, elhalni, s így hozni sok gyümölcsöt. Jézus nem riadt vissza ettől az úttól, nem akarta a dicsőséget szenvedés nélkül megszerzeni. Te talán így szeretnéd? Ha Jézust akarod követni, akkor nem lehet.

Márc. 21. Zsolt. 18:1—7; 18—20. Jer.

8:18—23. Ján. 12:25—33. Mi a keresztényen élet növekedésének legnagyobb akadálya? Az, hogy szeretjük önmagunkat, sokszor még azután is, miután megtértünk. Jézus nem szeretette a maga életét, hanem halálba adta azt miertünk, ezért dicsőíthette meg Őt az Atya. S az Ő dicsőségét nem azért hirdette égi szózat, mintha neki lett volna erre szüksége, hanem mert a körülötte levő sokaságnak volt szüksége rá, s nekünk van rá szükségünk, hogy megtanuljunk, hogy a dicsőséghez az önmegtágadás útja vezet. Vonjon bennünket Jézus önmegtágadása az Ő keresztjéhez.

Márc. 22. Luk. 19:29—40. Jer. 10:1—9; 16. Ján. 12:34—43. Milyen fájdalmas szó ez: »mégsem hívének Őbenne«. Lehetett-e világosabb valami, mint az, hogy Jézus Isten Fia? Példás élete, csodálatos beszéde, a jelek, amelyeket cselekedett, mind-mind bizonyosságot tettek erről és »mégsem hívének Őbenne«. Szemük vak volt, szívök kemény, s maga Isten igéje tesz róla bizonyosságot, hogy nem térhetnek meg és nem gyógyulhatnak meg. Miért nem? Mert megoltották Isten Szentlelkét, aki olyan világosan bizonyosságot tett előttük Jézusról. Vigyázzunk, meg ne oltuk Isten Szentlelkét!

Márc. 23. Luk. 19:41—48. Jer. 10:17—24. Ján. 12:44—50. Milyen nagy az Ur Jézus szeretete és türelme! Ő senkit sem kárhoztat, Ő csak nevelni akar. De beszéde mégis ítélet számunkra, ha el nem fogadjuk, mert ha most visszapattan rólunk, az ítélet napján fog fölkelni ellenünk, hogy vádoljon és kárhoztasson bennünket. Mélységesen komoly szavak ezek; álljunk meg mellettük és engedjük, hogy szívünk gyökereig hatoljanak. A Szentháromság-Isten szól bennük: az Atya, aki elküldötte Jézust, a Fiu, aki elmondja az Atya üzenetét s a Szentlélek, aki azt szívünkbe vési.

Márc. 24. Luk. 20:1—19. Jer. 11:18—23. Ján. 13:1—5. Mindvégig szereti Jézus az övéit. Szeretetének nemcsak időtartamát fejezi ki ez, hanem nagyságát, mélységét is. Szeretett haláláig és pedig a keresztfának haláláig, szeret a dicsőségben, az örökkévalóságban is. Kell-e neked ennél több, óh, bűnös emberi lélek?!

Márc. 25. Luk. 20:20—26. Jer. 15:10; 15—21. Ján. 13:6—11. Sokan lehe-

tünk, akik Péterben önmagunkra ismerünk. Beleszólni az Ur cselekedeteibe, jobban akarni tudni valamit, mint Ő, ellenkezni Vele látszólagos alázatossággal, s mikor Ő szelíden ránk szól, akkor az ellenkező túlságba esni, többet várni az Urtól, mint amit Ő akar, — óh, milyen emberi vonások! Nem csak Péter vonása, az enyém is, a tiéd is. S az Ur feleletében van szigorúság is, gyöngédség is, hiszen mindkettőre oly nagy szükségünk van! Szigorú szó: »ha meg nem moslak, semmi közöd sincs hozzám«. Gyöngéd szó: »tiszták vagytok, nincs másra szükségetek, csak a mindennapi élet porának lemosására!» Hajoljunk meg ez előtt a nagy kegyelem előtt!

Márc. 26. Luk. 20:27—40. Esaiás 52:7—10. Ján. 13:12—20. Jézus nemcsak Megváltó, hanem példánykép is, akit követnünk kell. Példát adott a szeretetre, alázatosságra, szolgálásra. Mikor elébünk tárja ezt a példát; nem csak parancsot ad, hogy azt kövessük, hanem ígéretet is: hogy aki cselekszi ezeket, az boldog lesz. Ez a boldogság nem valami kívülről jövő, külön jutalom, hanem magában a szolgálásban rejlik. Ezért nem maradhat el, hanem egészen bizonyosan bekövetkezik.

Márc. 27. Ján. 6:1—15. Róm. 5:1—11. Ján. 6:47—57. II. Kor. 7:4—10. Ján. 13:21—30. Milyen sötét folt a Jézusból kiáradó világosság körében a Júdás képe! Ha fájhatott Jézus szívének a neki ellenálló sokaság, mennyivel jobban fájhatott még az áruló tanítvány! Milyen óriási hatalma van a Sátánnak, hogy még a tanítványokat is meg tudja ejteni. Ez elől a rettenetes háló elől csak egy menekvés van, a még nagyobb hatalom, Jézus megőrző szeretete. Meneküljünk az Ő vére alá, amelyben ez a szeretet kiontatott reánk!

Márc. 28. Zsolt. 19. Jer. 17:5—17. Ján. 13:31—38. A szeretet parancsolata régi, de Jézus ajkán mégis új, mert az Ő szeretetéből fakadó és táplálkozó szeretetről szól. Csak aki Őbenne marad, az tud igazán szeretni, és pedig első sorban testvéreit, Isten többi gyermekét, minden gyermekét. De vigyázzunk! Ne hitetlenkedjünk a nyelvünkkel! Ne hangoztassuk könnyedén, hogy mibennünk már megvan a szeretet, mert próbára tétetünk s úgy járhatunk, mint Péter. Óh Urunk, őrizz meg bennünket az alázatosságban!

Márc. 29. Luk. 20:41—21:4. Fil. 1:1—11. Ján. 14:1—6. Jézus tudta azt,

hogy még a tanítványok szívében is vannak kérdések, amelyek nyugtalanítják őket. Ilyen pl. a halál után való élet kérdése. Milyen megnyugtató választ ad erre a kérdésre Jézus. Nem csak az akkori tanítványoknak szólt ez. Nekünk is szól. El van készítve számunkra a lakóhely odaát, az atyai házban, Jézus elkészítette. S az oda vezető út felől sem lehetünk kétségben: Ő az út. Ha hit által Őbenne maradunk, el nem tévelyedhetünk, hanem célhoz érünk.

Márc. 30. Luk. 21:5—19. Fil. 1:12—26. Ján. 14:7—14. Jézusnak egyik legfőbb gondja az, hogy tanítványaival megertesse, hogy Ő és az Atya egyek. A világ gyermekei előtt ez érthetetlen, de akiknek Isten már megnyithatta szemüket, azok előtt világos. Azok is megértik, hogy Jézus nevében kérni valamit, nem annyit jelent, mint az Ő nevét üres szó gyanánt odafüggeszteni a kéréseink végére, hanem ezt jelenti, hogy Ővele egyesülve, Őbenne elrejtve, az Ő dicsőségét keresve tárjuk kéréseinket az Atya elé. Megiánultunk-e már így imádkozni?

Márc. 31. Luk. 21:20—38. Fil. 1:27—2:4. Ján. 14:15—24. Jézus fölment a mennybe, de Szentlelke által köztünk van, mert a Lélek Őröla tesz bizonyosságot. S a Lélek nem csak köztünk van, hanem bennünk van, s munkálja bennünk az engedelmisséget. Aki nem engedelmes, az elveszíti a Lélek ajándékát, mert az nem szereti igazán Jézust. A szeretet az engedelmisségben nyilvánul meg. S milyen nagy ígéret van kötve ahhoz, ha Jézust szeretjük! Nem kevesebb, mint az, hogy az Atya szeret bennünket.

Vargha Gyuláné.

*****

Krisztusban mindennel bírhatasz!

Bárki vagy, jöjj bizalommal
Jézushoz.

Szeretnéd, hogy sebed begyógyuljon?

Ó az áldott orvos.

Roskadozol vétkeid alatt?

Ó a te igazságod.

Szükséged van segítségre?

Ó a te segítséged.

Félsz a haláltól?

Ó a te életed. Ambrosius.